

Sprawozdanie w sprawie stosunków międzyparlamentarnych między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w kontekście postanowień Traktatu z Lizbony

2009–2014

Sprawozdanie roczne 2013/2014

Publikacja

Dyrekcji ds. Stosunków z Parlamentami Narodowymi

Dyrektor: Christine Verger

E-mail: christine.verger@ep.europa.eu

Kierownik Działu ds. Dialogu Ustawodawczego: Patrizia Maria Prode

E-mail: patrizia.prode@ep.europa.eu

Kierownik Działu Współpracy Międzyinstytucjonalnej Francisco Juan Gómez Martos

E-mail: francisco.gomezmartos@ep.europa.eu

Opracowanie: Eschel Alpermann

E-mail: eschel.alpermann@ep.europa.eu

SPRAWOZDANIE ROCZNE 2013/2014

SPIS TREŚCI

Wstęp

1. Wprowadzenie

2. Najważniejsze wydarzenia i tendencje w zakresie współpracy międzyparlamentarnej

2.1 Międzyparlamentarna Konferencja ds. Zarządzania Gospodarczego i Finansowego w UE

2.2 Procedura żółtej kartki odnośnie do wniosku dotyczącego ustanowienia Prokuratury Europejskiej (zwanego dalej „wnioskiem dotyczącym Prokuratury Europejskiej”)

2.3 Rozwijanie międzyparlamentarnej współpracy w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO)

2.4 Parlamenty UE w kontekście globalnego zarządzania

3. Instytucjonalna współpraca parlamentarna

3.1 Konferencja Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC)

3.2 Konferencja Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej (KPPUE)

3.3. Stosunki ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy (PACE)

4. Posiedzenia międzyparlamentarne

4.1 Międzyparlamentarne posiedzenia komisji – bardziej ukierunkowane wymiany poglądów między ekspertami

4.2 Wizyty dwustronne – elastyczna i wydajna formuła

4.3 Wideokonferencje – krok naprzód

5. „Mechanizm wczesnego ostrzegania” – protokół nr 2 do Traktatu z Lizbony

6. Narzędzia sprzyjające wymianie informacji i nawiązywaniu sieci współpracy

6.1 Międzyparlamentarna wymiana informacji w sprawach UE – IPEX

6.2 Europejskie Centrum Badań i Dokumentacji Parlamentarnej – ECPRD

7. Tendencje w stosunkach międzyparlamentarnych w latach 2009–2014

Załączniki

Wstęp

Bieżąca kadencja parlamentarna dobiega końca, dlatego w niniejszym, ostatnim już rocznym sprawozdaniu chcemy przedstawić Państwu informacje dotyczące rozwoju współpracy międzyparlamentarnej między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w ciągu ostatnich pięciu lat. Nasze ostatnie w tej kadencji sprawozdanie składamy po ponad dwóch latach owocnej współpracy w roli wiceprzewodniczących ds. stosunków z parlamentami narodowymi. Co więcej, jest to ostatnie sprawozdanie wiceprzewodniczącego Miguela Angela Martíneza, który odejdzie na emeryturę po 22 latach służby w parlamencie narodowym i 15 latach w Parlamencie Europejskim oraz po latach sprawowania funkcji międzyparlamentarnych, między innymi wiceprzewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego Unii Zachodnioeuropejskiej oraz wiceprzewodniczącego i przewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy. Innymi słowy, jest to dobry moment na podsumowanie dokonań od momentu wejścia w życie Traktatu z Lizbony do końca bieżącej kadencji i przekazanie pałeczki nowo wybranemu Parlamentowi Europejskiemu.

Współpraca międzyparlamentarna znacznie zmieniła się od czasu powstania Konwentu w sprawie przyszłości Europy, a przez ostatnie lata można było zaobserwować jej gwałtowny rozwój. Świadczy o tym nie tylko rekordowa liczba międzyparlamentarnych posiedzeń komisji organizowanych w siedzibie PE, w których w ciągu ostatnich czterech lat łącznie uczestniczyło ponad półtora tysiąca posłów do parlamentów narodowych, lecz także niedawne przywrócenie wspólnych posiedzeń komisji organizowanych przez PE we współpracy z parlamentem państwa sprawującego prezydencję. Za dowód może służyć również zwiększenie liczby wniosków o analizy porównawcze przyjmowanych przez Europejskie Centrum Badań i Dokumentacji Parlamentarnej, fakt, że parlamenty narodowe w coraz większym stopniu uznają Radę IPEX za właściwą platformę międzyparlamentarnej wymiany informacji w sprawach UE, a także zdecydowana postawa Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej (KPPUE) w kwestii utworzenia dwóch nowych formatów specjalistycznych konferencji międzyparlamentarnych.

W ciągu ostatnich dwóch lat KPPUE zyskała na znaczeniu ze względu na rolę przypisaną współpracy międzyparlamentarnej w art. 9 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych i kierowała procesem kształtowania przyszłych stosunków międzyparlamentarnych. KPPUE osiągnęła porozumienie w kwestii utworzenia dwóch nowych formatów konferencji umożliwiających sprawowanie międzyparlamentarnej kontroli w dziedzinie nad WPZiB/WPBiO po rozwiązaniu Zgromadzenia Parlamentarnego Unii Zachodnioeuropejskiej, a także w dziedzinie zarządzania gospodarczego, odpowiednio w 2012 r. i 2013 r., jako przeciwwagę dla tendencji państw członkowskich do podejmowania decyzji na szczeblu międzyrządowym. Pierwsze edycje nowych konferencji międzyparlamentarnych dają szansę na większą kontrolę parlamentarną i demokratyzację. W przeciwieństwie do COSAC czy KPPUE ta nowa druga generacja forów międzyparlamentarnych gromadzi specjalistów z danej dziedziny. Dzięki wysunięciu na pierwszy plan i publicznemu omawianiu zagadnień, o których dotychczas decydowano na szczeblu unijnym z dnia na dzień i za zamkniętymi drzwiami, fora tego rodzaju mogą przyczynić się do rozwoju europejskiej publicznej strefy debat politycznych. Niezależnie od kompetencji UE czas pokaże, czy te konferencje międzyparlamentarne przyniosą większą demokratyczną rozliczalność oraz parlamentarną kontrolę polityki UE.

W tym nowym kontekście przed trudnymi wyzwaniem staje konferencja COSAC, która w 2013 r. w Wilnie zgromadziła się po raz 50. Przyczynę stanowi z jednej strony skład konferencji, obejmujący głównie osoby z wiedzą ogólną, reprezentujące komisje ds. UE, a z drugiej strony zinstytucjonalizowany charakter i rygorystyczny regulamin konferencji. Zamiast zapewniać odpowiednią przestrzeń dla międzyparlamentarnej wymiany zdań i debat, co jest statutowym celem COSAC, konferencja ta stała się forum dla krajowych i europejskich przedstawicieli władzy wykonawczej, którzy przekazują swoje poglądy parlamentarzystom. Premierzy, ministrowie, członkowie Komisji Europejskiej oraz inni przedstawiciele władzy wykonawczej stanowią obecnie prawie dwie trzecie mówców COSAC. Natomiast parlamentarzyści wprowadzający debatę stanowią zaledwie 16% głównych prelegentów i są raczej wyjątkiem. Przynajmniej w ostatnim czasie delegacja PE zdołała przekonać trojkę prezydencji COSAC do zaproszenia grupy posłów do Parlamentu Europejskiego, będących specjalistami w swoich dziedzinach, w celu zapewnienia podstawy merytorycznej debat. Zaowocowało to intensywnymi debatami międzyparlamentarnymi i pokazało, co można osiągnąć przy odrobinie dobrych chęci.

Wprowadzenie przepisów protokołu nr 2 do Traktatu z Lizbony w sprawie zastosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności przyczyniło się do zwiększenia świadomości parlamentów narodowych na temat wczesnych etapów opracowywania projektów prawodawstwa unijnego, chociaż parlamenty lub ich izby w celu skorzystania z „mechanizmów wczesnego ostrzegania” wprowadziły zmiany do swoich regulaminów w różny sposób i z różnym skutkiem. Fakt, że tylko dwa razy skorzystano z procedury żółtej kartki, polegającej na uruchomieniu przez parlamenty narodowe obowiązkowego przeglądu przewidzianego w protokole nr 2, świadczy o tym, że parlamenty narodowe nie blokowały projektów prawodawstwa unijnego. Wręcz przeciwnie, duża liczba przesyłanych przez parlamenty narodowe uwag dotyczących treści projektów aktów ustawodawczych w porównaniu ze stosunkowo niewielką liczbą uzasadnionych opinii, w których wyrażono obawy o zgodność z zasadą pomocniczości (stosunek ok. 4,5 do 1), wskazuje na coraz większe zainteresowanie aktywnym udziałem w dyskusji politycznej na szczeblu UE.

Chociaż podczas międzyparlamentarnych posiedzeń komisji zajmowano się w ostatnich latach aktami prawnymi na wczesnym etapie procedury (szczególnie aktami dotyczącymi przyjęcia wieloletnich ram finansowych oraz najważniejszych reform polityki UE w różnych obszarach, m.in. polityki regionalnej, polityki rolnej, polityki rybołówstwa oraz wieloletnich programów wydatkowania), wykorzystanie międzyparlamentarnych posiedzeń komisji na potrzeby poprzedzającego proces ustawodawczy dialogu z parlamentami narodowymi zmniejszyło się w 2013 r., również ze względu na spadek liczby odnośnych wniosków Komisji. Niemniej jednak Parlament Europejski nie uczestniczy aktywnie w poprzedzającym proces ustawodawczy dialogu politycznym prowadzonym między Komisją a parlamentami narodowymi (tzw. inicjatywie Barroso) ani nie monitoruje tego dialogu w sposób systematyczny. Ogólnie rzecz biorąc, od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony zwiększyła się liczba spotkań eksperckich, a w latach 2010–2014 odbyło się aż 58 międzyparlamentarnych posiedzeń komisji, a także sześć wspólnych posiedzeń parlamentarnych oraz pięć wspólnych posiedzeń komisji. Z czasem międzyparlamentarne posiedzenia komisji stały się standardowym formatem posiedzeń na potrzeby posiedzeń komisji w pełnym składzie z parlamentami narodowymi, jednak nie wykluczało to innych rozwiązań, takich jak zaproszenie wyłącznie przewodniczących komisji lub stałych zaproszeń dla parlamentów narodowych. Rozwiązaniem, które będzie można dalej rozwijać w związku z zapewnieniem przez PE i część parlamentów narodowych odpowiednich warunków technicznych, są wideokonferencje, umożliwiające dostosowanie jeszcze większej liczby

spotkań do konkretnych potrzeb wymiany informacji między ekspertami, np. między sprawozdawcami.

Poza faktami i liczbami w niniejszym sprawozdaniu przedstawiamy również opis niektórych tendencji w stosunkach międzyparlamentarnych, jakie można było zaobserwować w ostatnich latach, a konkretnie lepszego formalnego włączenia parlamentów narodowych w strukturę instytucji unijnych, rozwoju bardziej zinstytucjonalizowanych form współpracy sektorowej między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi, potrzeby refleksji nad rolą i charakterem COSAC jako forum wymiany międzyparlamentarnej; tendencji do organizowania mniejszej liczby większych spotkań poświęconych szerszym zagadnieniom politycznym, ale mających ograniczony bezpośredni wpływ na bieżące działania Parlamentu, w połączeniu z tendencją do bardziej specjalistycznych posiedzeń na temat konkretnych dziedzin polityki i aktów ustawodawczych; i w końcu tworzenie elastycznego i dopasowanego do potrzeb formatu posiedzeń, organizowanych przy użyciu techniki wideokonferencji.

Kolejna kadencja Parlamentu Europejskiego przyniesie nowe wyzwania w dziedzinie współpracy międzyparlamentarnej wynikające z jeszcze trudniejszych uwarunkowań gospodarczych, rosnącej konkurencji międzynarodowej, zmienności geostrategicznej i politycznej oraz dobrze widocznej apatii i rozczarowania obywateli obecnym stanem integracji europejskiej. W tej ostatniej kwestii to właśnie współpraca parlamentarna może pomóc w przywróceniu entuzjazmu. Demokracja nie może być narzucana z góry i może rozkwiatać tylko wówczas, gdy obywatele uczestniczą w jej procesach i gdy wszystkie instytucje – na wszystkich szczeblach – wykonują swoje prawa i obowiązki w sposób skuteczny i spójny. Wiąże się to nieodłącznie z zasadą, w myśl której kontrola parlamentarna i rozliczalność muszą odbywać się na szczeblu, na którym zapadają decyzje. Napięcia i różnice zdań są nieuniknione; liczy się jednak przede wszystkim wola konstruktywnej współpracy w celu ich przewyciężenia oraz wola ukierunkowania polityki Unii Europejskiej oraz jej państw członkowskich na zachowanie fundamentalnych zasad Unii oraz osiągnięcie jej głównych celów określonych w art. 2 i 3 TUE.

Miguel Angel Martínez
Wiceprzewodniczący

Othmar Karas
Wiceprzewodniczący

1. Wprowadzenie

Po raz trzeci od chwili wejścia w życie Traktatu z Lizbony przedstawiamy Państwu roczne sprawozdanie na temat rozwoju stosunków międzyparlamentarnych między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi. W przeciwieństwie do poprzednich sprawozdań sprawozdanie za rok 2013/2014 nie ogranicza się wyłącznie do wydarzeń z tego okresu sprawozdawczego. Zawiera ono również zarys długoterminowych tendencji i prognoz w zakresie współpracy międzyparlamentarnej. Ponieważ zbliżamy się do końca kadencji parlamentarnej, a wkrótce miną cztery lata od wejścia w życie zawartych w Traktacie z Lizbony nowych przepisów dotyczących współpracy międzyparlamentarnej oraz roli parlamentów narodowych, najwyższy czas dokonać analizy postępów we wdrażaniu nowego Traktatu. Właśnie z tego względu do tegorocznego sprawozdania dodano ostatni rozdział, poświęcony tendencjom w stosunkach międzyparlamentarnych w latach 2009–2014.

2. Najważniejsze wydarzenia i tendencje w zakresie współpracy międzyparlamentarnej

2.1 Międzyparlamentarna Konferencja ds. Zarządzania Gospodarczego i Finansowego w UE

Ostatnie wydarzenia wiążące się z europejskim zarządzaniem gospodarczym, w tym przyjęcie – w reakcji na kryzys gospodarczy i finansowy – międzyrządowego Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej (tzw. paktu fiskalnego) oraz serii środków ustawodawczych – tzw. sześciopaku i dwupaku – przyniosły istotne zmiany w europejskim zarządzaniu. Jednocześnie wspomniane wydarzenia wzbudziły szereg obaw, dotyczących szczególnie legitymacji demokratycznej oraz rozliczalności. Chociaż przestrzeganie tych fundamentalnych zasad musi być zagwarantowane na szczeblu, na którym podejmuje się i wdraża decyzje, Parlament Europejski od dawna uważa, że współpraca międzyparlamentarna ma do odegrania bardzo istotną rolę uzupełniającą¹. Z inicjatywy komisji PE zaangażowanych w dziedzinę zarządzania gospodarczego, szczególnie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (ECON), Komisji Budżetowej (BUDG) oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL), którą poparli członkowie KPPUE, PE zdecydował się zorganizować w lutym 2012 r. międzyparlamentarną konferencję na temat europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej.

Rok później, w styczniu 2013 r., spotkanie rozwinęto i nadano mu nazwę: *Europejski tydzień parlamentarny na temat europejskiego semestru*. Trzy międzyparlamentarne posiedzenia komisji zorganizowane w ramach tego tygodnia były najbardziej owocnymi posiedzeniami pod względem liczby uczestników: wzięło w nich udział ponad 100 posłów reprezentujących 33 izby parlamentarne (z 26 państw członkowskich) oraz 70 posłów do Parlamentu Europejskiego. Dyskusje dotyczyły głównie europejskiego semestru, demokracji oraz pomocniczości, wpływu europejskiego semestru na politykę oszczędnościową oraz możliwości wzrostu gospodarczego, zwalczania bezrobocia młodzieży, społecznego oddziaływania programów dostosowań gospodarczych w państwach członkowskich doświadczających trudności finansowych, a także roli budżetu UE we wspieraniu dążenia do osiągnięcia celów obranych przez państwa członkowskie w ramach europejskiego semestru.

---

¹ Zob. rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej, motywy E, F i J.

Przewodniczący PE Martin Schulz w piśmie przesłanym po wydarzeniu do przewodniczących wszystkich parlamentów narodowych podkreślił, że debaty „umożliwiły uczestnikom przedyskutowanie w konstruktywnej atmosferze oraz w duchu prawdziwej współpracy różnych priorytetów i strategii politycznych w ramach semestru oraz czerpanie wiedzy na temat ich doskonalenia i wdrażania z doświadczeń innych”, co „wzmacnia demokratyczny wymiar europejskiego semestru zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym”.

Tymczasem postanowienia paktu fiskalnego przewidują organizację międzyparlamentarnej konferencji w celu omówienia „polityk budżetowych oraz innych kwestii będących przedmiotem [tego] Traktatu”². Podczas posiedzenia KPPUE w Nikozji w kwietniu 2013 r. osiągnięto porozumienie dotyczące wdrożenia postanowień art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. Otwiera to nowe możliwości w dziedzinie nadzoru parlamentarnego realizowanego w drodze zacieśnionej współpracy międzyparlamentarnej w ramach zarządzania gospodarczego. Każdego roku, jesienią, ma odbywać się jedno posiedzenie Konferencji organizowane przez parlament państwa członkowskiego sprawującego prezydencję w Radzie UE w siedzibie danego parlamentu. Drugie posiedzenie ma się odbywać na początku roku w siedzibie PE w Brukseli, a mają je organizować wspólnie PE oraz parlament państwa członkowskiego sprawującego prezydencję w Radzie UE.

Zgodnie z tym porozumieniem pierwsze obrady konferencji powołanej na podstawie art. 13 odbyły się w Wilnie w dniach 16–17 października 2013 r. Parlamentarzyści omawiali szereg zagadnień dotyczących zarządzania gospodarczego w UE, do których należały m.in.: ramy dotyczące zarządzania gospodarczego w okresie pokryzysowym; unia bankowa i integracja finansowa w UE; a także konsolidacja budżetowa i reformy strukturalne w Europie.

Drugie posiedzenie Konferencji ds. Zarządzania Gospodarczego zostało zorganizowane przez PE oraz Parlament Grecji w dniach 20–22 stycznia 2014 r. w siedzibie PE w Brukseli. Konferencja przyciągnęła rekordową liczbę uczestników. Blisko 150 posłów do parlamentów narodowych, 60 posłów do Parlamentu Europejskiego oraz 100 urzędników z parlamentów narodowych przybyło na trzydniowe wydarzenie, które umożliwiło przeprowadzenie dyskusji na rozmaite tematy, począwszy od *Lepszego nadzoru fiskalnego w unii walutowej i gospodarczej po Legitymację demokratyczną programów dostosowań gospodarczych*. Obrady konferencyjne, podobnie jak w ubiegłych latach, stanowiły połączenie licznych sesji plenarnych oraz równoległych posiedzeń Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Budżetowej oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych. Warto nadmienić, że oficjalny kalendarz PE na 2014 r. zawiera nowość w postaci „europejskiego tygodnia parlamentarnego”, podczas którego odbywa się omawiane posiedzenie. Kolejne obrady konferencji powołanej na podstawie art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej zaplanowano na jesień 2014 r. w Rzymie.

2.2 Procedura żółtej kartki odnośnie do wniosku w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (zwanego dalej „wnioskiem w sprawie Prokuratury Europejskiej”)

Traktat z Lizbony często określa się mianem „traktatu parlamentów”, ponieważ w protokole nr 2 do Traktatu nadano parlamentom narodowym uprawnienia umożliwiające kontrolowanie zgodności projektów aktów prawa unijnego z zasadą pomocniczości. W

---

² Art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej.

2012 r. po raz pierwszy od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony wniosek Komisji spowodował uruchomienie tzw. procedury żółtej kartki, tj. obowiązkowego przeglądu dokonywanego przez instytucję występującą z wnioskiem. We wrześniu 2012 r. Komisja postanowiła wycofać wniosek „Monti II”, jednak nie z uwagi na brak zgodności z zasadą pomocniczości, lecz ponieważ doszła do wniosku, że nie zdoła „zdobyć w PE i Radzie poparcia politycznego niezbędnego do przyjęcia wniosku”.

W 2013 r. procedura obowiązkowego przeglądu (tzw. procedura żółtej kartki) została uruchomiona po raz drugi. Z parlamentów narodowych/izb napłynęło trzynaście uzasadnionych opinii odnoszących się do wniosku Rady dotyczącego rozporządzenia w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej³.

Uzasadnione opinie zawierały szereg krytycznych uwag odnoszących się do wniosku, w tym zarzut nieprzebrzegania przez Komisję niezbędnych wymogów proceduralnych, tj. uwzględnienia w uzasadnieniu Komisji informacji szczegółowych; brak wystarczającego uzasadnienia wartości dodanej wynikającej z powołania Prokuratury Europejskiej wobec funkcjonowania systemów sądownictwa państw członkowskich; przekonanie, że „ponadnarodowy model” Prokuratury Europejskiej w sposób nieproporcjonalny ograniczałby obecną suwerenność państw członkowskich w dziedzinie prawa karnego oraz przekonanie o słuszności wzmocnienia istniejących form współpracy, takich jak OLAF, lub wprowadzania środków prewencyjnych na etapie stosowania funduszy unijnych.

W ciągu miesiąca Komisja przedstawiła analizę uzasadnionych opinii⁴. W każdym przypadku uznała, że jej wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości. Komisja uznała w związku z tym, że wycofanie lub dokonanie zmiany wniosku nie jest konieczne i że wniosek zostanie podtrzymany. Komisja dodała przy tym, że uwzględni uzasadnione opinie w procesie ustawodawczym. Niedawno Parlament Europejski przyjął stanowisko w pierwszym czytaniu w oparciu o sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych⁵.

2.3 Rozwinięcie międzyparlamentarnej współpracy w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO)

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi podczas posiedzenia KPPUE w Warszawie w 2012 r. pierwsza Międzyparlamentarna Konferencja ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO) odbyła się w Pafos (Cypr). Wtedy też ustalono metody pracy na kolejne spotkania, np. liczebność delegacji, powiązanie PE z organizacją spotkań oraz ich częstotliwość.

W 2013 r. Konferencja ds. WPZiB oraz WPBiO zebrała się po raz drugi i trzeci: w dniach 24–25 marca w Dublinie, gdzie spotkanie zorganizował irlandzki *Oireachtas*, a było ono

---

³ COM(2013) 534. Uzasadnione opinie złożyło 18 z 56 uprawnionych do głosu, co oznaczało przekroczenie progu wymaganego do odrzucenia projektów aktów ustawodawczych w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (na podstawie art. 76 TFUE).

⁴ COM(2013) 851, komunikat z dnia 27 listopada 2013 r.

⁵ Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 dostosowującego do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej niektóre akty prawne w obszarze sprawiedliwości, przewidujące stosowanie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą;. P7_TC1-COD(2013)0220.

poświęcone zapobieganiu konfliktom, kompleksowemu podejściu do Rogu Afryki oraz procesowi pokojowemu na Bliskim Wschodzie, a także w dniach 4–6 września w Wilnie, gdzie spotkanie zorganizował litewski *Seimas*, a było ono poświęcone Partnerstwu Wschodniemu i zaplanowanemu na grudzień 2013 r. posiedzeniu Rady Europejskiej dotyczącemu obrony oraz Syrii.

W ramach przygotowania do posiedzeń obydwu konferencji Parlament Europejski ściśle współpracował przy organizacji z parlamentem państwa sprawującego prezydencję (program oraz zaproszeni mówcy), zaangażował się w przygotowanie konkluzji oraz w pracę nad zmianą obecnego regulaminu.

Zgodnie z decyzjami KPPUE oraz konkluzjami pierwszej konferencji międzyparlamentarnej tymczasowa komisja ds. przeglądu pracuje obecnie nad wstępnym przeglądem praktycznych ustaleń dotyczących tych konferencji w celu przedstawienia wniosków, które miałyby zostać rozważone podczas posiedzenia KPPUE, które odbędzie się w Rzymie wiosną 2015 r. W zaleceniach położono szczególny nacisk na pracę nad doskonaleniem konferencji w oparciu o aktualny regulamin, między innymi zapewnienie bardziej ukierunkowanych debat, przygotowanie równoległych seminariów oraz opracowywanie krótszych wniosków operacyjnych. Nadal trwają dyskusje nad zmianami idącymi w kierunku przekształcenia konferencji w pełnoprawne zgromadzenie parlamentarne. Zgodnie z konkluzjami KPPUE z posiedzenia w Sztokholmie w 2010 r. Parlament Europejski jest przeciwny takim zmianom.

2.4 Parlamente UE w kontekście globalnego zarządzania

W ostatnich dziesięcioleciach różne rządy powoływały do życia znaczną liczbę organizacji międzynarodowych i grup nieformalnych. W ramach wielu takich organów rządy oraz ich przedstawiciele podejmują decyzje lub decydują o kierunkach polityki, co ma wpływ na życie ludzi na całym świecie. Kwestia globalnego zarządzania nie może pozostać wyłącznie w rękach rządów i dyplomatów, ale muszą być w nią zaangażowani obywatele oraz ich przedstawiciele wybrani w wyborach. Parlamentarzyści muszą być częścią tego procesu. Chociaż w ostatnim czasie dokonał się postęp i wiele organizacji nabiera parlamentarnego wymiaru, obecną sytuację nadal trudno nazwać zadowalającą.

Z tego względu wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego odpowiedzialni za relacje z parlamentami narodowymi, Miguel Angel Martínez i Othmar Karas, zorganizowali parlamentarne forum „Parlamente UE w kontekście globalnego zarządzania”. Wydarzenie odbyło się dnia 18 lutego 2014 r. w siedzibie Parlamentu Europejskiego w Brukseli. Uczestniczyło w nim 28 posłów do parlamentów narodowych reprezentujących 16 izb parlamentarnych z 14 państw oraz 8 posłów do Parlamentu Europejskiego, a ponadto obecni byli również przedstawiciele instytucji unijnych, międzynarodowych organizacji oraz organizacji pozarządowych.

Podczas ożywionej debaty uczestnicy konferencji omawiali kwestię roli parlamentów i demokracji w dobie „globalnej polityki wewnętrznej” oraz działalności Parlamentu Europejskiego w organizacjach wielonarodowych i forach międzynarodowych, a także prezentowali ogólnoswiatowe inicjatywy i sieci zrzeszające parlamentarzystów pracujących nad tymi samymi zagadnieniami⁶.

---

⁶ Wszystkie dokumenty i informacje dodatkowe na temat obrad są dostępne na stronie internetowej konferencji <http://www.europarl.europa.eu/webnp/cms/pid/1983>.

3. Instytucjonalna współpraca parlamentarna

3.1 Konferencja Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC)

W 2013 r. COSAC, Konferencja Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej, powołany w listopadzie 1989 r. w Paryżu, świętował w Wilnie swoją 50. sesję plenarną. Wyjątkowość tego gremium polega na tym, iż jest to jedyne forum współpracy międzyparlamentarnej, o którym wspomniano w Traktacie z Lizbony (protokół nr 1). Parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego rotacyjną prezydencję w Radzie odgrywa przewodnią rolę w określaniu kierunku działań oraz pracy COSAC. COSAC wspierany jest przez trojkę prezydencji, której Parlament Europejski jest stałym członkiem, a ponadto może liczyć na wsparcie organizacyjne zapewniane przez niewielki sekretariat mieszczący się w PE i prowadzony przez urzędnika oddelegowanego przez parlament narodowy („stałego członka”).

Dążenie do podejścia opartego na kompromisie, zapoczątkowane w czasie sprawowania prezydencji COSAC przez Polskę w 2011 r., zostało umocnione w 2013 r. Podczas prezydencji irlandzkiej i litewskiej Parlament Europejski mocno zaangażował się w pracę COSAC. Grupa posłów do Parlamentu Europejskiego aktywnie uczestniczyła w sesjach plenarnych w Dublinie i Wilnie. Irlandzki *Oireachtas* oraz litewski *Seimas* zaprosiły czterech posłów do Parlamentu Europejskiego do objęcia roli głównych prelegentów, a jednego posła wyznaczono jako pierwszego udzielającego odpowiedzi podczas 49. oraz 50. sesji plenarnej COSAC. Ich wystąpienia oraz odpowiedzi na pytania zadane przez uczestników przyczyniły się do prawdziwie europejskiej i międzyparlamentarnej debaty na tematy takie jak polityka rozwojowa, wybory do Parlamentu Europejskiego w 2014 r., legitymacja demokratyczna w UE, wdrożenie strategii „Europa 2020” oraz rozszerzenie i polityka sąsiedztwa. Ponadto w skład delegacji PE obecnej w Dublinie i Wilnie weszli posłowie z kilku komisji PE, dzięki czemu zabierać głos mogli posłowie do PE specjalizujący się w zagadnieniach objętych programem spotkania.

Należy również z zadowoleniem zauważyć, że inne parlamenty mocno zaangażowały się w dyskusje i podtrzymywały debaty COSAC. Obecność głównych prelegentów z parlamentów narodowych oraz z PE wyraźnie sprzyjała międzyparlamentarnemu charakterowi debat na posiedzeniu COSAC. Zaproszenie byłego przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Pata Coxa do Wilna, gdzie dał on wyraźne świadectwo dyplomacji Parlamentu Europejskiego realizowanej poprzez jego misję na Ukrainie, nadało międzyparlamentarnej wymianie dodatkowy wymiar.

Parlamenty obydwu prezydencji podjęły zwieńczone sukcesem próby unowocześnienia i odświeżenia formatu obrad COSAC, między innymi poprzez wprowadzenie dyskusji panelowych, zorganizowanie forum dla młodych obywateli reprezentujących mniejszości oraz zaplanowanie (cieszących się popularnością i ożywionych) nieformalnych sesji lunchowych poświęconych praktykom parlamentarnym w zakresie wybranych aspektów kontroli unijnej oraz roli parlamentów narodowych odpowiednio w kształtowaniu i kontrolowaniu procesu decyzyjnego w UE. Poza zwyczajnym posiedzeniem COSAC prezydencja litewska zorganizowała również szereg wydarzeń towarzyszących, między innymi „Forum Parlamentarne Morza Bałtyckiego” oraz pierwsze w historii „Forum Kobiet COSAC”, co może stanowić przetrwanie szlaku na przyszłość.

Posiedzenia plenarne COSAC tradycyjnie są poprzedzone spotkaniami najważniejszych grup politycznych, którym przewodniczą lub współprzewodniczą współpracujący delegacji PE. Prezydencja litewska jako pierwsza zwróciła się do delegatów COSAC reprezentujących parlamenty narodowe o to, aby rejestrowali się na obrady, podając swoją afiliację polityczną, co ułatwiło organizację obrad grupowych oraz znacząco zwiększyło frekwencję. Porządek 50. posiedzenia COSAC był pierwszym, na którym wskazywano powiązanie polityczne mówców, a przez to przyczyniło się do upolitycznienia COSAC.

Posiedzenia COSAC, a także sprawozdania półroczne z 2013 r. pokazały wyraźnie, że szereg parlamentów narodowych odczuwa frustrację wynikającą z niedostatecznego zaangażowania w sprawy unijne, w tym z zakresu uprawnień do kontrolowania własnych rządów. Parlamente te kładą nacisk na większe zaangażowanie w proces podejmowania decyzji na szczeblu europejskim, szczególnie w proces ustawodawczy, niezależnie od zmian Traktatu. Z tego względu delegacja PE reprezentująca instytucję UE musi podkreślać na każdym kroku konieczność poszanowania Traktatów UE. Musi również przypominać parlamentom narodowym, że – jeśli chodzi o przyjmowanie uwag i konkluzji – to Parlament Europejski jest również członkiem COSAC i w związku z tym w tekstach przyjętych należy szanować rolę i prerogatywy PE jako instytucji Unii. W sytuacji, gdy nie przyjmowano takiego podejścia, delegacja PE musiała odciąć się od podjętych decyzji, podkreślając przy tym, iż odrzuca „wszelkie interpretacje wniosków zawartych w uwagach [...], które wykraczają poza literę lub ducha Traktatów [...] oraz obecną równowagę między instytucjami parlamentarnymi narodowymi a europejskimi”.

3.2 Konferencja Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej (KPPUE)

Konferencja Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej jest organem kierującym współpracą międzyparlamentarną i spotyka się wiosną każdego roku w państwie, które sprawowało prezydencję w Radzie UE w drugim półroczu poprzedniego roku. Przed jej posiedzeniem odbywa się posiedzenie przygotowawcze sekretarzy generalnych uczestniczących państw⁷.

W trakcie obrad KPPUE, które odbyły się w Nikozji w dniach 21–23 kwietnia 2013 r., a w które aktywnie zaangażowany był przewodniczący Martin Schulz, osiągnięto porozumienie w kwestii sposobu wdrożenia art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej (→ 2.1).

Przewodniczący, omawiając rolę parlamentów narodowych UE oraz Parlamentu Europejskiego we wzmacnianiu demokracji i poszanowania praw człowieka w państwach trzecich, podkreślali, że wzajemne partnerstwo i pomoc mogłyby pomóc w tworzeniu dobrze funkcjonujących parlamentów, które powinny charakteryzować się obopólnym i wzajemnym szacunkiem, równą i skuteczną reprezentacją, przejrzystością, rozliczalnością oraz skutecznością zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym. Przewodniczący zachęcali parlamenty narodowe oraz Parlament Europejski do realizacji działań w tej dziedzinie, w tym programów pomocy technicznej, wymiany oraz współpracy (programów twinningowych).

---

⁷ Wszystkie dokumenty dotyczące KPPUE oraz posiedzeń przygotowawczych sekretarzy generalnych są dostępne za pośrednictwem strony internetowej IPEX www.ipex.eu.

Przewodniczący dyskutowali również o tym, w jaki sposób zbliżyć obywateli do Unii Europejskiej, i uznali, że parlamenty powinny pełnić funkcję moderatorów debat na tematy unijne (zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzyparlamentarnym) oraz że współpraca międzyparlamentarna powinna obejmować wymianę informacji o dalszych działaniach na rzecz zwiększania świadomości obywateli na temat ich praw oraz, ogólnie, zagadnień unijnych. W szczególności podkreślali oni konieczność zachęcania obywateli do korzystania z praw wyborczych oraz potrzebę dopilnowania, aby istota podejmowania decyzji na szczeblu UE oraz wpływ tych decyzji na życie obywateli były dla obywateli całkowicie jasne, co pozwoli zwiększyć frekwencję obywateli podczas wyborów do Parlamentu Europejskiego.

Jeżeli idzie o kwestię tego, jakie działania mogą podjąć parlamenty w celu wzmocnienia spójności społecznej w czasach oszczędności, przewodniczący podkreślili, że parlamenty Unii Europejskiej muszą dopilnować, aby wdrażanie europejskiego semestru odbywało się w sposób demokratyczny i przejrzysty oraz z poszanowaniem zasady rozliczalności demokratycznej. Ponadto parlamenty powinny być mocno zaangażowane w kształtowanie i wdrażanie ram na rzecz bardziej zdecydowanych reform gospodarczych i społecznych na szczeblu krajowym.

Przewodniczących parlamentów ucieszyły też intensywniejsze działania i zwiększone środki na promocję IPEX (→ 6.1) jako głównego narzędzia wsparcia technicznego służącego wymianie informacji o sprawach związanych z UE między parlamentami UE, a także z instytucjami europejskimi. Poparli oni wniosek, w myśl którego na platformie IPEX powinny być zamieszczane dokumenty dotyczące przyszłych konferencji międzyparlamentarnych (→ 2.1 i 2.3), publikowane jednocześnie na istniejącej stronie internetowej KPPUE.

3.3. Stosunki ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy (PACE)

Zgodnie z porozumieniem podpisanym przez Parlament Europejski i Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w 2007 r. instytucje te zobowiązały się do dążenia do lepszej współpracy i koordynacji działań. Obydwie instytucje dokonały odpowiednich zmian swoich regulaminów, kładąc szczególny nacisk na efektywne stosunki robocze między właściwymi komisjami z obydwu stron. Regularną współpracę z Prezydium PACE prowadzi również Konferencja Przewodniczących PE, co pozwala na kontrolowanie stanu stosunków oraz określanie dziedzin wymagających poprawy. Nieformalny organ wspólny złożony z przedstawicieli komisji PE oraz PACE uzgodnił procedurę udziału Parlamentu Europejskiego w nominowaniu sędziów Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

Niemniej jednak przy różnych okazjach zaznaczano, że zbyt rzadko porozumienia i deklaracje znajdują odzwierciedlenie w konkretnych działaniach. Ryzyko tworzenia równoległych struktur oraz równoległych norm w ramach obydwu zgromadzeń występuje szczególnie w odniesieniu do monitorowania praw podstawowych. Przystąpienie Unii Europejskiej do europejskiej konwencji praw człowieka stworzy możliwość pokonania ryzyka dalszego zaostrzania przynoszącej niepożądane efekty konkurencji.

Brak porozumienia w ramach Rady Unii Europejskiej doprowadził do opóźnienia przystąpienia Unii Europejskiej do europejskiej konwencji praw człowieka. Można mieć nadzieję, że nastąpi to w 2014 r. Jeżeli tak się stanie, będzie to szansa na zacieśnienie współpracy między Parlamentem Europejskim a Radą Europy zarówno na szczeblu politycznym, jak i administracyjnym. Podczas posiedzenia Konferencji Przewodniczących i Prezydium grup politycznych Zgromadzenia Parlamentarnego, które odbyło się dnia 9

stycznia 2014 r., podkreślono potrzebę zapewnienia większej komplementarności oraz lepszej synergii między tymi dwoma instytucjami w kwestiach istotnych dla obydwu stron. Przewodniczący Martin Schulz w swoim przemówieniu wygłoszonym podczas sesji zimowej Zgromadzenia Parlamentarnego w 2014 r. opowiedział się za pogłębioną i zrównoważoną współpracą, w szczególności w dziedzinie obserwacji wyborów.

4. Posiedzenia międzyparlamentarne

4.1 Posiedzenia międzyparlamentarne – bardziej ukierunkowane wymiany poglądów między ekspertami

Przez ostatnie lata wypracowano zestaw trzech głównych formatów posiedzeń międzyparlamentarnych stanowiących forum wymiany informacji i opinii na wybrane tematy. Międzyparlamentarne posiedzenia komisji to posiedzenia organizowane z inicjatywy jednej lub kilku komisji PE przy wsparciu Dyrekcji ds. Stosunków z Parlamentami Narodowymi. Uczestniczą w nich posłowie zasiadający w specjalistycznych komisjach PE oraz odpowiadających im komisjach z parlamentów narodowych. Posiedzeń tych nie należy mylić ze wspólnymi posiedzeniami komisji ani ze wspólnymi posiedzeniami parlamentarnymi, które są organizowane wspólnie przez Parlament Europejski i parlament państwa sprawującego prezydencję w Radzie UE. Wspólne posiedzenia parlamentarne są poświęcone szerokim zagadnieniom politycznym, natomiast wspólne posiedzenia komisji to spotkania komisji sektorowych PE oraz komisji parlamentów narodowych dotyczące głównie obszarów polityki, w których UE posiada uprawnienia ustawodawcze zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

W 2013 r. zorganizowano 17 międzyparlamentarnych posiedzeń komisji i seminariów. Odnotowana liczba międzyparlamentarnych posiedzeń komisji, w które włączyło się łącznie 14 stałych oraz tymczasowych komisji PE, to najwyższy wynik w historii. W posiedzeniach uczestniczyło w sumie 374 posłów do parlamentów narodowych (plus dziewięciu z państw spoza UE) oraz 396 posłów do Parlamentu Europejskiego. Poruszano szereg zagadnień, począwszy od *swobodnego przepływu osób*, poprzez *europski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej* (przy którym to zagadnieniu swoje siły połączyły trzy bezpośrednio zainteresowane komisje PE), po *wspólne europejskie prawo sprzedaży* oraz *przyszłość europejskiej obrony*. Co więcej, Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii wraz ze swoją litewską odpowiedniczką współorganizowała wspólne posiedzenie komisji poświęcone *Unijnemu wewnętrznemu rynkowi energii w XXI w.*, a więc tematyce będącej jednym z priorytetów litewskiej prezydencji. W posiedzeniu tym wzięło udział 32 posłów do parlamentów narodowych (oraz czterech posłów z państw nienależących do UE).

Największym sukcesem pod względem frekwencji podczas konkretnego międzyparlamentarnego posiedzenia komisji, poza europejskim tygodniem parlamentarnym, było międzyparlamentarne posiedzenie komisji zorganizowane przez Komisję Prawną oraz Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych poświęcone „*Tworzeniu przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości: aktualnej sytuacji w zakresie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych*”, w którym wzięło udział 35 posłów z 21 parlamentów narodowych (26 izb), w tym z Chorwacji i Norwegii. Sukcesu nie można jednak mierzyć jedynie liczbami, ponieważ niektórym posiedzeniom zorganizowanym w 2013 r., podobnie jak miało to miejsce w poprzednich latach, celowo nadano format posiedzeń przeznaczonych wyłącznie dla przewodniczących na potrzeby przeprowadzenia bardziej ukierunkowanej dyskusji.

W porównaniu z 2012 r. zmianie uległa tematyka międzyparlamentarnych posiedzeń komisji w 2013 r.: odsunięto się od zagadnień związanych z programem ustawodawczym komisji parlamentarnych i poruszano między innymi szersze kwestie, takie jak „Swobodny przepływ z perspektywy obywateli UE”, „Spójność polityki na rzecz rozwoju: jak może wyglądać współpraca Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych”, „Reakcja kobiet na kryzys” oraz „Przyszłość europejskiej obrony”. Niemniej jednak organizowano nadal również posiedzenia poświęcone konkretnym wnioskom ustawodawczym (np. równość płci w zarządach spółek, wspólne europejskie prawo sprzedaży, Europol).

W 2013 r. doszło do wypracowania nowych rozwiązań w zakresie międzyparlamentarnych posiedzeń komisji, np. posiedzeń dotyczących równego i skutecznego stosowania prawa unijnego (w kwestii środowiska), wdrażania ram strategicznych i planu działania (w kwestii praw człowieka i demokracji) oraz parlamentarnej kontroli wydatków. W związku z publicznymi debatami międzyparlamentarnymi poświęconymi zarządzaniu gospodarczemu, stanowiącymi uzupełnienie międzyrządowej procedury podejmowania decyzji za zamkniętymi drzwiami, 2013 r. (i 2014 r.) przyniósł kolejne zmiany. Jeżeli tendencja ta utrzyma się, w przyszłości może dojść do wypracowania nowej formy przestrzeni międzyparlamentarnej – forum na rzecz kontroli parlamentarnej, które umożliwiłoby kontrolowanie wdrażania przepisów unijnych w praktyce w poszczególnych państwach, oraz forum umożliwiającego otwartą i prowadzoną na szczeblu unijnym dyskusję na tematy będące przedmiotem decyzji podejmowanych przez rządy z dnia na dzień. Krótko mówiąc: gruntu pod większą demokratyczną rozliczalność i kontrolę.

4.2 Wizyty dwustronne – elastyczna i skuteczna formuła

Wizyty dwustronne to szansa na mniej formalny i bardziej ukierunkowany dialog podejmowany z inicjatywy parlamentu wizytującego / izby wizytującej. Parlament Europejski oferuje wsparcie logistyczne, udostępniając sale konferencyjne oraz tłumaczy ustnych, a także pokrywając koszty lunchów roboczych organizowanych na terenie swojej siedziby.

Podobnie jak w poprzednich latach, również w 2013 r. wizyty dwustronne odbywały się dość często, a najczęstszymi gośćmi były obydwie izby parlamentu brytyjskiego. Niewątpliwie potencjał wizyt dwustronnych nie został wykorzystany w pełni, ponieważ z tego ważnego rodzaju współpracy międzyparlamentarnej skorzystało tylko 19 izb parlamentarnych (w tym Rada Nordycka). Jest to tym bardziej zaskakujące, że w przypadku takich posiedzeń przedstawiciele parlamentów narodowych mają okazję samodzielnie przygotować porządek obrad i przeprowadzić z kluczowymi postaciami Parlamentu Europejskiego debaty na temat kwestii leżących w obszarze ich zainteresowania. W 2013 r. do 13 zwiększyła się liczba wizyt dwustronnych organizowanych na szczeblu urzędników, a siedem izb wykorzystało tego typu wizytę do celów wewnętrznego szkolenia zawodowego. Pełny wykaz 43 wizyt dwustronnych zorganizowanych w 2013 r., w których wzięło udział 124 posłów oraz 167 pracowników parlamentów narodowych, przedstawiono w załączniku III.

4.3 Wideokonferencje: krok naprzód

Wideokonferencje stwarzają wiele możliwości w zakresie współpracy międzyparlamentarnej. Przez ostatnich kilka lat służby PE pracowały nad technicznym rozwiązaniem umożliwiającym prowadzenie wideokonferencji przy doskonałej jakości obrazu i dźwięku oraz dostępnym tłumaczeniu ustnym na kilka języków.

Od 2013 r. technologia ta jest na stałe dostępna w Parlamencie Europejskim, a jej oficjalnemu uruchomieniu towarzyszył szereg wydarzeń promocyjnych. We wrześniu 2013 r. urzędnicy ds. UE z parlamentów narodowych mogli zapoznać się z możliwościami, jakie oferuje nowa technologia, podczas prowadzonej na żywo wielojęzycznej wideokonferencji odbywającej się jednocześnie w PE w Brukseli, w parlamencie litewskim w Wilnie oraz w parlamencie portugalskim w Lizbonie. Parlament Europejski proponował również parlamentom narodowym możliwość zdalnego uczestniczenia w jednym z regularnych posiedzeń międzyparlamentarnych i będzie dążyć do stosowania tego rozwiązania w przyszłości, gdy tylko będzie to możliwe.

Z przyczyn praktycznych nowy system ma nadal pewne ograniczenia, na przykład ze względu na liczbę pomieszczeń konferencyjnych w PE wyposażonych w tę technologię, liczbę udostępnianych uczestnikom kanałów na potrzeby tłumaczenia ustnego lub maksymalną liczbę wideokonferencji z tłumaczeniem, jaka może zostać zorganizowana w PE w ciągu tygodnia. Ponadto należy zauważyć, że wideokonferencja z parlamentem narodowym może się odbyć tylko wówczas, gdy sprzęt wykorzystywany przez parlament narodowy spełnia te same normy techniczne co system PE. Doświadczenie pokazuje, że niezwykle istotne jest przeprowadzenie prób technicznych na szczeblu administracyjnym jeszcze przed szczegółowym planowaniem wideokonferencji z parlamentem narodowym.

Jesienią 2013 r. służby PE przeprowadziły w parlamentach narodowych ankietę dotyczącą aspektów technicznych, aby zgromadzić aktualne dane na temat sprzętu wideokonferencyjnego, jakim dysponują parlamenty. Na początku 2014 r. wyniki udostępniono wszystkim parlamentom narodowym, co powinno w przyszłości ułatwić organizację wideokonferencji.

5. „Mechanizm wczesnego ostrzeżenia” – protokół nr 2 do Traktatu z Lizbony

Jednym z najistotniejszych wydarzeń związanych z prawną architekturą UE, jakie miało miejsce w ostatnich latach, było wdrożenie protokołu nr 2 do Traktatu z Lizbony. W protokole tym nadaje się parlamentom narodowym prawo do kontrolowania projektów aktów ustawodawczych UE, które nie stanowią przedmiotu wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej, i sprzeciwienia się ich przyjęciu, jeżeli zostaną one uznane za naruszające zasadę pomocniczości. W protokole przewidziano procedurę obowiązkowego przeglądu wniosku ustawodawczego dokonywanego przez instytucję występującą z wnioskiem, czyli zazwyczaj Komisję, w sytuacji gdy liczba otrzymanych uzasadnionych opinii przekracza określony próg⁸. Przewidziano dwie procedury, zwane potocznie procedurami „żółtej” i „pomarańczowej” kartki (w drugim przypadku zobowiązania są bardziej rygorystyczne).

Opisywany „mechanizm wczesnego ostrzeżenia” przyniósł zmiany metod pracy Parlamentu Europejskiego, w tym zmianę Regulaminu. Parlamente narodowe ze swej strony korzystały z tej sposobności do kontrolowania nie tylko aspektów związanych z zasadą pomocniczości, lecz również szeregu innych zagadnień, w tym treści wniosków ustawodawczych. Świadczy o tym fakt, iż z 1546 zgłoszeń otrzymanych od parlamentów narodowych od czasu wejścia w życie protokołu do końca grudnia 2013 r. (w stosunku do 439 aktów ustawodawczych przedłożonych parlamentom narodowym do kontroli) zaledwie 276 stanowiły „uzasadnione opinie”, tj. zgłoszenia wyrażające sprzeciw wobec przyjęcia aktu ustawodawczego ze

---

⁸ Przeciwno wnioskowi jest jedna trzecia parlamentów narodowych lub jedna czwarta, jeżeli wniosek dotyczy spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

względu na domniemane naruszenie zasady pomocniczości. Pozostałe 1270 zgłoszeń były to tzw. uwagi, które dotyczyły szeregu innych kwestii.

W 2013 r. przesłano 87 uzasadnionych opinii odnoszących się do 115 projektów aktów ustawodawczych przedłożonych do kontroli parlamentarnej. Parlamenti narodowe przesłały dodatkowo 226 uwag. Dla porównania w 2012 r. napłynęło 71 uzasadnionych opinii i 221 uwag odnoszących się do 79 projektów aktów ustawodawczych, w odniesieniu do których miał w danym roku zastosowanie protokół nr 2. Obserwując różnice pomiędzy tymi latami, można dostrzec nieznaczną tendencję spadkową w wymiarze względnym, przy czym w wymiarze bezwzględnym zarówno liczba uzasadnionych opinii, jak i uwag, była w 2013 r. większa niż w 2012 r.

6. Narzędzia sprzyjające wymianie informacji i nawiązywaniu współpracy

6.1 Międzyparlamentarna wymiana informacji w sprawach UE – IPEX

Platforma międzyparlamentarnej wymiany informacji w sprawach Unii Europejskiej (IPEX) została utworzona w odpowiedzi na zalecenie z posiedzenia KPPUE w Rzymie z 2000 r., a uruchomiono ją podczas posiedzenia KPPUE w Kopenhadze w 2006 r. Od tego czasu parlamenti narodowe UE, Parlament Europejski oraz państwa kandydujące mogą umieszczać na niej informacje dotyczące spraw Unii Europejskiej. Dnia 1 lipca 2011 r., po wejściu w życie w grudniu 2009 r. Traktatu z Lizbony, uruchomiono nową stronę, która umożliwiała sprostanie nowym wyzwaniom.

W 2013 r. opracowano nowe funkcjonalności IPEX: uruchomiono dwie nowe podstrony w ramach strony KPPUE w celu zarchiwizowania wszystkich dokumentów związanych z nowymi konferencjami międzyparlamentarnymi powołanymi przez KPPUE podczas posiedzeń w Warszawie w 2012 r. oraz Nikozji w 2013 r.

W ciągu ostatnich dwóch lat platforma IPEX została przystosowana do otrzymywania dokumentów za pośrednictwem nowej platformy komunikacyjnej Komisji Europejskiej – eTrustEx. Ta nowa platforma stała się w pełni funkcjonalna pod koniec sierpnia 2013 r., a IPEX – a przez to parlamenti narodowe – był pierwszym odbiorcą dokumentów przesyłanych przez Komisję Europejską za pośrednictwem tego nowego, zabezpieczonego kanału komunikacji. W październiku 2013 r. Komisja Europejska spełniła wniosek IPEX o przekazywanie także wszystkich dokumentów, które wcześniej przekazywano wyłącznie Radzie; w rezultacie dokumenty te trafiają teraz bezpośrednio również do Parlamentu Europejskiego. IPEX uwzględnił Chorwację w grupie uczestniczących w platformie parlamentów i uczynił chorwacki 24. obsługiwany językiem odpowiednio wcześniej przed przystąpieniem tego kraju do UE, co nastąpiło 1 lipca 2013 r.

Gdy uzasadnione opinie parlamentów narodowych spowodowały uruchomienie drugiej procedury „żółtej kartki” pod koniec października 2013 r., wieść o tym szybko się rozeszła, również dzięki terminowemu ładowaniu uzasadnionych opinii wydawanych przez parlamenti narodowe na platformę IPEX. Czynnikiem sprzyjającym była także dostępność tłumaczenia odnośnych dokumentów na język angielski. Udogodnienie to jest dostępne w coraz większym stopniu.

W 2013 r. wzrosła liczba wiadomości na temat zdarzeń oraz tematów dotyczących spraw Unii Europejskiej umieszczanych w sekcji „AKTUALNOŚCI” przez parlamenti narodowe,

które w ten sposób przyczyniają się do wymiany informacji dotyczących nie tylko kontroli parlamentarnej.

6.2 Europejskie Centrum Badań Parlamentarnych i Dokumentacji – ECPRD

W 2013 r. ECPRD, prowadzone wspólnie przez Parlament Europejski oraz Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy, obejmowało 65 izb parlamentarnych z 53 państw oraz instytucje europejskie (w tym 41 parlamentów/izb z państw członkowskich UE). 119 korespondentów oraz zastępców korespondentów reprezentuje odpowiednie parlamenty w sieci i uczestniczy w głównych działaniach ECPRD, do których należy intensywna wymiana informacji oraz najlepszych praktyk.

Do sieci napłynęły 254 zapytania, które wywołały 6328 odpowiedzi – obydwie te liczby są mniejsze niż w 2012 r. Z dużym prawdopodobieństwem spadek ten można wyjaśnić, odwołując się do tego, iż w instytucji składającej najwięcej zapytań, niemieckim *Bundestagu*, odbywały się wybory i dlatego nie wystosowano tylu zapytań co zwykle.

Parlament Europejski udzielił odpowiedzi w 33 przypadkach, plasując się pod względem liczby odpowiedzi za innymi parlamentami, a stało się tak, ponieważ odpowiada on wyłącznie na zapytania dotyczące funkcjonowania Parlamentu i procedur parlamentarnych. Ponadto Parlament Europejski korzystał na członkostwie w sieci i w 2013 r. złożył osiem zapytań na wniosek różnych służb Parlamentu. Dwa zapytania były powiązane z nadchodzącymi wyborami do Parlamentu Europejskiego i dotyczyły konkretnych zagadnień związanych z zakończeniem sprawowania mandatu przez posłów do Parlamentu Europejskiego. Inne zapytanie dotyczyło przekazania imion i nazwisk posłanek z Europy i przyczyniło się w znacznej mierze do organizacji dorocznego szczytu ogólnoswiatowego forum „Kobiety w parlamentach” 2013, który odbył się w Parlamencie Europejskim w listopadzie 2013 r. Inne zapytania, takie jak zapytanie dotyczące biur podróży oraz zapytanie na temat stosunków zewnętrznych parlamentów, pozwoliły zebrać dane porównawcze na potrzeby trwających projektów administracji PE. Parlament Europejski zainwestował znaczące kwoty w doskonalenie i dalszy rozwój strony internetowej ECPRD.

Wyniki i osiągnięcia z ubiegłych lat pozwalają postrzegać ECPRD jako przykład prawdziwego sukcesu współpracy międzyparlamentarnej na szczeblu parlamentarnych administracji. Informacje rozpowszechniane przez sieć z trudem można znaleźć gdzie indziej. Seminaria to przestrzeń dla ekspertów z parlamentów, którym w normalnych warunkach trudno byłoby spotkać się z ich odpowiednikami w celu wymiany najlepszych praktyk. Model ECPRD stanowi źródło inspiracji dla podobnych przedsięwzięć na świecie, szczególnie w Afryce i Ameryce Łacińskiej.

7. Tendencje w stosunkach międzyparlamentarnych w latach 2009–2014

Rozwój wydarzeń w zakresie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w ciągu ostatnich pięciu lat następował pod wpływem zmian instytucjonalnych i prawnych, jakie przyniósł Traktat z Lizbony, z rozszerzeniem zakresu kompetencji Unii Europejskiej włącznie, a ponadto kształtował się w środowisku naznaczonym kryzysem gospodarczym i walutowym. Właśnie kryzys przyczynił się szczególnie do ważnych zmian prawnych i innych zmian na szczeblu UE. Wiele z nich wywołuje jednak poważne pytania o stopień zabezpieczenia zasad istotnych dla parlamentaryzmu, takich jak zasada rozliczalności oraz przejrzystości. Ponadto nowe mechanizmy stworzone na szczeblu UE z inicjatywy

organów wykonawczych (np. Europejski Mechanizm Stabilności) marginalizują w znacznym stopniu rolę parlamentów, w tym Parlamentu Europejskiego.

W kontekście takich środowiskowych napięć między parlamentami narodowymi a instytucjami unijnymi, w tym Parlamentem Europejskim, często widać jak wiele parlamentów narodowych – acz nie wszystkie – jest wysoce zaniepokojonych dostrzeganą utratą ich tradycyjnej roli, jaką jest wyrażanie demokratycznej woli społeczeństwa. W tych niesprzyjających okolicznościach gospodarczych, społecznych i politycznych następuje jednak dalszy rozwój stosunków międzyparlamentarnych, co ma umożliwić reagowanie na stare i nowe wyzwania, wzmocnić możliwości każdego z parlamentów oraz wszystkich parlamentów łącznie w zakresie rozliczania działań władzy wykonawczej, zwiększyć przejrzystość, promować dialog i najlepsze praktyki oraz umożliwić dążenie do pogodzenia różnic stanowisk. Wyróżnić można co najmniej siedem tendencji, które omówiono poniżej.

Pierwsza tendencja dotyczy zwiększenia formalnego zaangażowania parlamentów narodowych w ramach architektury instytucjonalnej UE. W art. 12 TUE wyraźnie zaznaczono, że parlamenty narodowe aktywnie przyczyniają się do prawidłowego funkcjonowania Unii. Zasada ta została potwierdzona w protokole nr 2 do Traktatu z Lizbony, w którym nadano parlamentom narodowym uprawnienia w zakresie kontrolowania projektów unijnych aktów ustawodawczych dotyczących kwestii niestanowiących wyłącznych kompetencji Unii. Chociaż protokół dał parlamentom narodowym nowe możliwości interweniowania u instytucji unijnych również w sprawach wykraczających poza kwestię zasady pomocniczości⁹, nie obyło się bez krytycznych uwag. Krytycy zwracali uwagę w szczególności na to, że przewidziany w protokole okres na kontrolę parlamentarną (osiem tygodni) jest niewystarczający i że odpowiedzi Komisji były zbyt ogólne i przekazywane z dużym opóźnieniem. Krytycy poddano również fakt, iż parlamenty narodowe do tej pory tylko dwa razy skorzystały z przewidzianej w protokole możliwości żądania obowiązkowego przeglądu (tzw. procedury żółtej kartki).

Można by wywnioskować, że pomimo podejmowanych wysiłków, czy to poprzez obrady COSAC lub posiedzenia nieformalne, czy też poprzez zintensyfikowaną nieformalną koordynację działań za pośrednictwem obecnych w PE przedstawicieli poszczególnych administracji, parlamenty narodowe nie zdołały jak dotąd wypracować między sobą skutecznych form współpracy w związku z protokołem nr 2. Niewielka liczba „żółtych kartek” może jednak być również interpretowana jako dowód na uważniejsze przestrzeganie zasady pomocniczości przez Komisję Europejską. Trzecia możliwa interpretacja niewielkiej liczby „żółtych kartek” dotyczy rozbieżności stanowisk parlamentów odnośnie do danego wnioskowanego środka ustawodawczego. Warto zauważyć, że nawet w obrębie jednego parlamentu dwie izby mogą mieć różne zdanie na temat zgodności wniosku z zasadą pomocniczości. Jeżeli chodzi o Parlament Europejski, to zajmował on do tej pory przede wszystkim bierne stanowisko, mając na uwadze, że wdrożenie protokołu dotyczy przede wszystkim Komisji Europejskiej, ponieważ to ona jest na ogół instytucją występującą z wnioskiem. Niemniej jednak w swojej przyjętej podczas sesji plenarnej rezolucji z dnia 4 lutego 2014 r. Parlament poruszył bezpośrednio kwestię pomocniczości i powtórzył

---

⁹ Świadczy o tym fakt, iż prawie 80% pisemnych zgłoszeń parlamentów narodowych dotyczących projektów aktów ustawodawczych objętych zakresem stosowania protokołu nr 2 nie kwestionuje ważności projektów w świetle zasady pomocniczości.

większość najważniejszych krytycznych uwag wygłaszanych w odniesieniu do realizacji protokołu¹⁰.

Druga tendencja w dziedzinie stosunków międzyparlamentarnych, jaką można było zaobserwować w ciągu ostatnich pięciu lat, to podejmowanie decyzji o „konferencjach” międzyparlamentarnych w drodze politycznego porozumienia w ramach KPPUE. Godnym wzmianki przykładem jest Konferencja ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa/Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPZiB/WPBiO), ustanowiona przez KPPUE podczas posiedzenia w Warszawie w kwietniu 2012 r. Zdaniem obserwatorów Międzyparlamentarna Konferencja ds. WPZiB oraz WPBiO stopniowo staje się międzyparlamentarną platformą na rzecz kontroli unijnej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, niewymagającą tworzenia nowych struktur lub zgromadzeń. Konferencja gromadząca regularnie przeszło 100 posłów do parlamentów narodowych oraz delegację 16 posłów do Parlamentu Europejskiego stwarza unikalną możliwość przeprowadzenia międzyparlamentarnej debaty poświęconej kluczowym zagadnieniom unijnej polityki zagranicznej z udziałem wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji. W kwietniu 2013 r. w Nikozji KPPUE osiągnęła porozumienie w sprawie ustanowienia oraz ogólnych zasad regulujących organizację konferencji funkcjonującej na podstawie art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. W obydwu przypadkach fora międzyparlamentarne powołane z pomocą KPPUE odzwierciedlają z jednej strony poszerzony zakres działań na szczeblu UE w kwestiach tradycyjnie regulowanych na szczeblu krajowym, a z drugiej strony obawy parlamentów dotyczące zaangażowania w realizację rozliczalności oraz kontroli tych działań, prowadzonych przede wszystkim przez władzę wykonawczą.

Trzecią tendencją jest uwzględnianie międzyparlamentarnych środków współpracy w Traktatach. Wyraźnie świadczy o tym włączenie art. 88 TFUE dotyczącego kontroli Europolu. Stanowi to kontrast wobec tradycyjnej sytuacji, w której posiedzenia parlamentarne były organizowane w dużej mierze poza zakresem przewidzianym w przepisach, przy czym wyjątek stanowił COSAC, którego funkcjonowanie przewidziano w art. 10 protokołu nr 1 do Traktatu. Warto również zauważyć, iż owe środki współpracy międzyparlamentarnej przyjmują bardziej stabilną, regularną strukturę i często wymagają prowadzonej między różnymi parlamentami dyskusji na temat zakresów i możliwości tych środków. Przyjęcie rozporządzenia w sprawie parlamentarnej kontroli Europolu jest przewidziane w art. 88 TFUE i ma nastąpić z zastosowaniem zwykłej procedury ustawodawczej. Podczas posiedzenia KPPUE w Sztokholmie w 2010 r. oraz posiedzenia w Brukseli w 2011 r. przewodniczący ustalili, iż istnieje potrzeba kontrolowania Europolu przez regularnie funkcjonujący międzyparlamentarny organ zrzeszający przedstawicieli parlamentów narodowych oraz Parlamentu Europejskiego. Komisji LIBE powierzono organizację regularnych posiedzeń poświęconych Europolowi, w których mają uczestniczyć odpowiednie komisje z parlamentów narodowych. Zgodnie z powyższym od 2010 r. komisja LIBE organizowała międzyparlamentarne posiedzenia komisji, z których ostatnie odbyło się dnia 14 listopada 2013 r. i dotyczyło przepisów w sprawie kontroli parlamentarnej nad działalnością Europolu. Kwestia ta, podobnie jak inne przepisy z wniosku w sprawie Europolu, stanowi obecnie przedmiot negocjacji prowadzonych między Parlamentem i Radą w następstwie przyjęcia przez Parlament stanowiska w pierwszym czytaniu w dniu 25 lutego

---

¹⁰ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie sprawności regulacyjnej UE oraz pomocniczości i proporcjonalności – 19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r. (2013/2077(INI)), ust. 21–30.

2014 r. W kontekście oczekiwania na porozumienie z Radą warto zauważyć, że jest to pierwszy przypadek, gdy współpraca międzyparlamentarna będzie regulowana w drodze prawodawstwa unijnego. Duże zaangażowanie KPPUE w tym obszarze wskazuje również, że organ ten będzie nadal ważnym forum debaty na temat zagadnień takich jak rozliczalność demokratyczna i zarządzanie, a także katalizatorem przyszłego rozwoju w dziedzinie stosunków międzyparlamentarnych. Podczas posiedzenia w kwietniu 2014 r. w Wilnie KPPUE po raz kolejny podjęła temat „Międzyparlamentarnej współpracy w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości”, wskazując na chęć zaangażowania się w dziedzinę parlamentarnej kontroli Europolu oraz oceny działalności Eurojustu.

Czwarta tendencja dotyczy utraty znaczenia niektórych form współpracy międzyparlamentarnej. W szczególności w ostatnim czasie liczba wspólnych posiedzeń parlamentarnych oraz wspólnych posiedzeń komisji zmalała do tego stopnia, że od 2012 r. nie odbyło się żadne wspólne posiedzenie parlamentarne (co stanowi kontrast względem wcześniejszych dwóch posiedzeń rocznie). Tendencja ta stanowi częściowo odzwierciedlenie pewnych istotnych trudności organizacyjnych, które powodują zmniejszenie chęci do przeprowadzania spotkań, a częściowo faktu, iż – szczególnie wspólne posiedzenia parlamentarne – mają ograniczony bezpośredni wpływ na bieżące działania Parlamentu i sprzyjają bardziej ogólnym debatom¹¹.

Piąta i powiązana z poprzednią tendencja przejawia się tym, iż konieczne jest zastanowienie się nad przyszłością niektórych istniejących forów stosunków międzyparlamentarnych. Znakomitym przykładem takiego organu jest COSAC. Jesienią 2013 r. COSAC świętował swoje 50. obrady. Chociaż statutową rolą COSAC jest pełnienie roli „forum wymiany informacji i najlepszych praktyk pomiędzy parlamentami Unii Europejskiej, w szczególności dotyczących praktycznych aspektów kontroli parlamentarnej”¹², to w ciągu ostatnich pięciu lat debaty prowadzone w ramach COSAC były zdominowane głosami przedstawicieli krajowych i europejskich władz wykonawczych. Stanowili oni ok. 60% głównych prelegentów. Dla porównania – ze strefy parlamentarnej pochodziło zaledwie 30% mówców¹³. Podczas wszystkich dziewięciu sesji COSAC, które odbyły się między prezydentką Szwecji (2009 r.) a prezydentką Litwy (2013 r.), tylko 16% debat miało charakter ściśle międzyparlamentarny, natomiast podczas 63% debat wszyscy wybrani główni prelegenci reprezentowali władzę wykonawczą (europejską lub krajową), a posłów do parlamentów nie angażowano wcale. Nasuwa się zatem pytanie, czy funkcjonowaniu COSAC w ostatnim czasie faktycznie przyświeca cel wymiany informacji i najlepszych praktyk między parlamentami, za którym opowiada się Parlament Europejski. Z drugiej strony wydaje się, że dla wielu parlamentów narodowych dialog z przedstawicielami unijnej władzy wykonawczej stanowi istotną część działalności COSAC.

Zaangażowanie posłów do Parlamentu Europejskiego reprezentujących wyspecjalizowane komisje w działalność COSAC nie rozwiązała podstawowego problemu wynikającego ze

---

¹¹ Warto przypomnieć, że wspólne posiedzenia parlamentarne wprowadzono w następstwie odrzucenia projektu konstytucji europejskiej i miał to być sposób na ożywienie debaty na temat integracji europejskiej.

¹² Regulamin COSAC, art. 5.2.

¹³ 21 przedstawicieli Komisji Europejskiej, w tym przewodniczący José Manuel Barroso (dwukrotnie) oraz wiceprzewodniczący Maroš Šefčovič (dziesięciokrotnie), przewodniczący Rady Europejskiej Herman van Rompuy (raz), wysoki przedstawiciel w Bośni i Hercegowinie (raz) oraz dwóch urzędników UE, a także sześciu premierów, 18 ministrów oraz jeden urzędnik państwowy, 10 aktualnych posłów do Parlamentu Europejskiego oraz dwóch byłych przewodniczących PE, jak również 11 aktualnych posłów do parlamentów narodowych. Pozostali mówcy: trzech przedstawicieli młodzieży, pięciu przedstawicieli uczelni, instytucji, fundacji oraz dwóch przedstawicieli przedsiębiorstw (łącznie 10 mówców, 12%).

składu gremium zrzeszającego posiadających ogólne przygotowanie posłów zasiadających w komisjach parlamentarnych ds. UE, którzy kładą nacisk na zgłaszanie uwag w sprawach instytucjonalnych, a nie w sprawach (konkretnych, wyspecjalizowanych) strategii politycznych. Podobnie można zauważyć, że dyskusja między posłami do Parlamentu Europejskiego i posłami z parlamentów narodowych dotycząca konkretnych obszarów polityki odbywa się zazwyczaj poza ramami COSAC. W związku z powyższym można stwierdzić, że cel utworzenia międzyparlamentarnej przestrzeni debaty, przynajmniej debaty na temat konkretnych obszarów działań ustawodawczych, jest obecnie realizowany raczej w ramach specjalistycznych gremiów, a nie poprzez COSAC.

Szósta tendencja, w przeciwieństwie do dwóch poprzednich, wskazuje, że niektóre formaty współpracy są coraz częściej stosowane i zyskują na znaczeniu. Szczególnie, w myśl zalecenia grupy sterującej PE ds. stosunków z parlamentami narodowymi, stopniowo wzrasta liczba międzyparlamentarnych posiedzeń komisji¹⁴. Od 2009 r. zorganizowano łącznie 60 międzyparlamentarnych posiedzeń komisji poświęconych szeregowi różnych zagadnień. Ponadto, również zgodnie z zaleceniem grupy sterującej, komisje planują teraz międzyparlamentarne posiedzenia komisji z półrocznym wyprzedzeniem, a wnioski o ich zatwierdzenie kierują najpierw do Konferencji Przewodniczących Komisji, a następnie do Konferencji Przewodniczących¹⁵. Następnie publikowane jest kalendarium wszystkich wydarzeń o charakterze międzyparlamentarnym, które rozsyła się do wszystkich parlamentów narodowych. Cały proces uprzedniego planowania i zatwierdzania planowanych międzyparlamentarnych posiedzeń komisji ma na celu lepszą koordynację działań międzyparlamentarnych oraz unikanie pokrywania się terminów. W tym celu kalendarz zawiera również działania parlamentarne zaplanowane przez parlament państwa sprawującego prezydencję¹⁶. Należy przy tym zauważyć, że jeżeli chodzi o międzyparlamentarne posiedzenia komisji, istnieją istotne różnice między poszczególnymi komisjami PE. Niektóre komisje organizują jedno międzyparlamentarne posiedzenie komisji w ciągu roku lub kilka takich posiedzeń, a inne nie zorganizowały żadnego w ciągu ostatnich pięciu lat. Ponadto pomimo ogólnej przychylności dla międzyparlamentarnych posiedzeń komisji, wyniki kwestionariuszy i wewnętrznych ankiet przeprowadzonych podczas posiedzeń wskazują również na potrzebę kontynuowania refleksji nad ich formatem, treścią i terminem.

W tym przypadku, przykładowo, stosowane dotychczas jednolite podejście do międzyparlamentarnych posiedzeń komisji może nie być już rozwiązaniem najlepiej służącym interesom poszczególnych komisji. W tym kontekście warte wzmianki jest również organizowanie w ostatnich latach posiedzeń, w których uczestniczyli wyłącznie przewodniczący komisji. Poszczególne komisje, np. Komisja Gospodarcza i Monetarna oraz Komisja Spraw Zagranicznych organizowały takie posiedzenia z myślą o przeprowadzeniu bardziej ukierunkowanej dyskusji. Wydaje się rzeczywiście, że przyszłości międzyparlamentarnych posiedzeń komisji należy upatrywać w bardziej zróżnicowanych formatach, zgodnych z potrzebami i celami poszczególnych komisji organizujących takie posiedzenia.

---

¹⁴ Grupa sterująca ds. stosunków z parlamentami narodowymi: „Zalecenia dla Konferencji Przewodniczących”, zalecenie nr 3.

¹⁵ *Ibid.*, zalecenie nr 1.

¹⁶ Przegląd międzyparlamentarnych działań parlamentów państw sprawujących prezydencję można znaleźć na stronie: www.IPEX.eu.

Ostatnią obserwowaną tendencją jest wzrost znaczenia technologii w dziedzinie stosunków międzyparlamentarnych. Popularność zyskują wideokonferencje, które umożliwiają prowadzenie posiedzeń międzyparlamentarnych, przy jednoczesnym ograniczeniu w istotny sposób kosztów oraz wyeliminowaniu problemu czasu podróży. Pełnej modernizacji poddano IPEX, który obecnie jest wiarygodną i sprawnie działającą platformą wymiany informacji, dostępną we wszystkich 24 językach urzędowych UE. Zależność między technologią a tradycyjnymi i nowymi działaniami w zakresie stosunków międzyparlamentarnych jest wyraźna, między innymi w odniesieniu do takich gremiów jak KPPUE, Konferencja ds. WPZiB/WPBiO oraz konferencja powołana na podstawie art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, dla których wydzielono na IPEX dedykowane podstrony zawierające wszystkie istotne dokumenty. Ponadto IPEX stanowi instrument wdrażania protokołu nr 2 i stanowi główną platformę informacji dostępnych na różnych etapach kontroli parlamentarnej w każdym z parlamentów UE / każdej z izb UE, zawierającą istotne dokumenty, w tym uzasadnione opinie i uwagi. Technologia przyniosła również istotną poprawę, jeżeli chodzi o funkcjonowanie ECPRD. Dzięki finansowym inwestycjom Parlamentu Europejskiego strona ECPRD stała się główną platformą wymiany i przechowywania danych porównawczych na temat praktyk parlamentarnych. Elektroniczny przepływ informacji pozwala sprawnie organizować przekazywanie zapytań i odpowiedzi i został w pełni zaakceptowany przez wszystkich uczestników sieci. Dobrze działająca wyszukiwarka pozwala na łatwiejsze przeszukiwanie bazy danych, co pozwala zaoszczędzić czas i uniknąć ponownego wykonywania tych samych czynności, a w rezultacie zapewnia najlepszy dostęp do informacji. Wszystkie podane przykłady ukazują potencjał technologii w usprawnianiu licznych aspektów współpracy międzyparlamentarnej.

ZAŁĄCZNIK DO SPRAWOZDANIA ROCZNEGO ZA 2013 R.

- I. Posiedzenia COSAC – Tematy i główni prelegenci**
- II. Międzyparlamentarne posiedzenia komisji i inne posiedzenia międzyparlamentarne**
- III. Wizyty dwustronne (w tym wideokonferencje)**
- IV. Dane dotyczące mechanizmu wczesnego ostrzegania**
- V. ECPRD: lista wniosków o analizę porównawczą zgłoszonych przez PE oraz lista seminariów i posiedzeń statutowych**

ZAŁĄCZNIK 1 – Posiedzenia COSAC – Tematy i główni prelegenci

WYDARZENIE	TEMATY	GŁÓWNI PRELEGENCI/PANELIŚCI
Posiedzenie przewodniczących COSAC, 27–28 stycznia 2013 r. Dublin	<ul style="list-style-type: none"> • Priorytety irlandzkiej prezydencji Rady Unii Europejskiej • Przyszłość Europy: w kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej 	<ul style="list-style-type: none"> • Brendan HOWLIN, T.D., minister ds. wydatków publicznych i reform • Maroš ŠEFČOVIČ, komisarz ds. stosunków międzyinstytucjonalnych i administracji
49. posiedzenie COSAC (posiedzenie plenarne) 23–25 czerwca 2013 r. Dublin	<ul style="list-style-type: none"> • Ocena sytuacji i spojrzenie w przyszłość • Przyszłość integracji europejskiej • Uzyskać prawdziwy rozwój • Europejska przyszłość młodych obywateli • Rozszerzenie i polityka sąsiedztwa – utrzymanie impetu 	<ul style="list-style-type: none"> • Enda KENNY, T.D., An Taoiseach, premier Irlandii • Herman DE CROO, były przewodniczący belgijskiej Izby Reprezentantów, oraz Brendan HALLIGAN, przewodniczący Instytutu Spraw Międzynarodowych i Europejskich • Dyskusja panelowa z udziałem dr. Mo IBRAHIMA, prezesa fundacji Mo Ibrahima, Michèle STRIFFLER, wiceprzewodniczącej Komisji Rozwoju PE, oraz Barry’ego ANDREWSA, prezesa organizacji GOAL • Ruairi QUINN, T.D., minister ds. edukacji i umiejętności, oraz wystąpienia trzech przedstawicieli młodzieży: Nevin ÖZTOP (Turcja), Rachel CREEVY (Irlandia), Marietta HERFORT (Węgry) • Valentin INZKO, wysoki przedstawiciel w Bośni i Hercegowinie, oraz Erwan FOUÉRÉ, pracownik Centrum Studiów nad Polityką Europejską, Bruksela; pierwszy udzielający odpowiedzi: Miguel Angel MARTÍNEZ, wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego
Posiedzenie przewodniczących COSAC, 7–8 lipca 2013 r. Wilno	<ul style="list-style-type: none"> • Priorytety litewskiej prezydencji Rady Unii Europejskiej • W kierunku unii politycznej i gospodarczej: kolejne kroki 	<ul style="list-style-type: none"> • Linas LINKEVIČIUS, minister spraw zagranicznych Republiki Litewskiej • Maroš ŠEFČOVIČ, wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej, komisarz ds. stosunków międzyinstytucjonalnych i administracji

<p>50. posiedzenie COSAC (posiedzenie plenarne) 27–29 października 2013 r. Wilno</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Aktualna sytuacja litewskiej prezydencji Rady Unii Europejskiej • Jubileuszowe 50. posiedzenie COSAC – wkład COSAC w zacieśnianie współpracy międzyparlamentarnej w Unii Europejskiej • Wybory do Parlamentu Europejskiego w 2014 r.: platforma debaty z obywatelami na temat przyszłości UE • Dyplomacja parlamentarna – PE–Ukraina – studium przypadku • Wdrażanie strategii „Europa 2020” • Legitymacja demokratyczna w UE i rola parlamentów UE • Agenda cyfrowa: wyzwania i perspektywy: bezpieczeństwo cybernetyczne – korzyści dla biznesu 	<ul style="list-style-type: none"> • H. E. Algirdas BUTKEVIČIUS, premier Republiki Litewskiej • Laurent FABIUS, minister spraw zagranicznych Republiki Francuskiej • Pat COX, były przewodniczący Parlamentu Europejskiego, oraz Andrew DUFF, członek Komisji Spraw Konstytucyjnych PE, sprawozdawca w sprawie poprawy praktycznych ustaleń dotyczących organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r. • Pat COX, były przewodniczący Parlamentu Europejskiego • Maroš ŠEFČOVIČ, wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej, komisarz ds. stosunków międzyinstytucjonalnych i administracji, oraz Pervenche BERÈS, przewodnicząca Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych PE • Eva KJER HANSEN, przewodnicząca Komisji ds. UE duńskiego Folketingu, Dominic HANNIGAN, przewodniczący wspólnej komisji ds. UE irlandzkich izb Oireachtasu, a także Hans-Gert PÖTTERING, były przewodniczący Parlamentu Europejskiego, poseł do Parlamentu Europejskiego • Rudolf Peter ROY, kierownik Działu ds. Polityki Bezpieczeństwa i Sankcji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, oraz Ilja LAURS, prezes GetJar, zdobywca tytułu „Europejski Menedżer Roku 2011” przyznawanego przez stowarzyszenie European Business Press
--	---	--

ZAŁĄCZNIK II

Międzyparlamentarne posiedzenia komisji PE z udziałem parlamentów narodowych organizowane w Brukseli i inne posiedzenia międzyparlamentarne (*) Informacje statystyczne za rok 2013

(*) Jeżeli nie zaznaczono inaczej, wydarzenie jest międzyparlamentarnym posiedzeniem komisji.

<u>Komisja</u>	<u>Wydarzenie</u>	<u>Data</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>			<u>PE</u>
			<u>Posłowie</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>	<u>Izby</u>	<u>Posłowie do PE</u>
JURI	<u>Seminarium:</u> Prawo cywilne i wymiar sprawiedliwości: „Swobodny przepływ z perspektywy obywateli UE”	23 stycznia	8	7	7	8
ECON/BUDG/ EMPL	Europejski tydzień parlamentarny w ramach europejskiego semestru	28–30 stycznia	100	26	33	70
AFET/SEDE	<u>Wymiana poglądów</u> z ministrami spraw zagranicznych: Carlem Bildtem i Radosławem Sikorskim W kierunku europejskiej strategii globalnej	21 lutego	15	12	13	35
FEMM	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji „Reakcja kobiet na kryzys”	7 marca	14 + 2 TR	13 + TR	16	20
ENVI	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji w sprawie równego i skutecznego stosowania prawa UE w zakresie środowiska naturalnego – przyczyny niestosowania przepisów	26 marca	27 + 1 HR	16 + 1 HR	20 + 1 HR	27
DEVE	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju: jak może wyglądać współpraca Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych?”	23 kwietnia	28 + 1 HR + 2 NO	1 +1NR	18 +1HR +1NO	8
AFET/SEDE	<u>Wymiana poglądów</u> „Przyszłość europejskiej obrony: perspektywa NATO” oraz konferencja „Zrozumieć polityczny islam: opinie z wewnątrz”	6–7 maja	7	7	6	39
CRIM	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji pt. „Zwalczanie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania brudnych pieniędzy”	7 maja	19 + 4 HR + 2 NO	12 + HR + NO	12 + HR + NO	12

**Międzyparlamentarne posiedzenia komisji PE z udziałem parlamentów narodowych organizowane w Brukseli
i inne posiedzenia międzyparlamentarne (*)
Informacje statystyczne za rok 2013**

(*) Jeżeli nie zaznaczono inaczej, wydarzenie jest międzyparlamentarnym posiedzeniem komisji.

<u>Komisja</u>	<u>Wydarzenie</u>	<u>Data</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>			<u>PE</u>
			<u>Posłowie</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>	<u>Izby</u>	<u>Posłowie do PE</u>
<i>JURI/FEMM</i>	<u>Wymiana poglądów</u> Poprawa równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie	19 czerwca	12 + 1 HR	9 + 1 HR	10 + 1 HR	8
<i>LIBE/JURI</i>	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji pt. „Tworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości: aktualna sytuacja w zakresie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych”	20 czerwca	32 + 1 HR + 3 NO	19 + HR + NO	24 + HR + NO	28
<i>JURI</i>	<u>Seminarium</u> „Wniosek w sprawie wspólnego europejskiego prawa sprzedaży: dalsze działania”	10 lipca	7	6	6	6
<i>ECON</i>	<u>Wymiana poglądów</u> „Europejski semestr – cykl 2013”	17 września	14	12	12	20
<i>AFET/DROI</i>	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji „Wdrożenie unijnych strategicznych ram oraz planu działania na rzecz praw człowieka i demokracji”	25 września	19	12	13	18
<i>AFET/SEDE</i>	<u>Posiedzenie otwarte dla przewodniczących odnośnych komisji parlamentów narodowych UE</u> „Przyszłość europejskiej obrony”	5 listopada	14	10	9	25
<i>CONT</i>	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji „Ku lepszemu wydatkowaniu – modele parlamentarnej kontroli wydatków”	14 listopada	18	13	13	8
<i>LIBE</i>	<u>Posiedzenie otwarte dla przewodniczących odnośnych komisji parlamentów narodowych UE</u> Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy i Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (Europol) i uchylenie decyzji 2009/371/WSiSW i 2005/681/WSiSW	14 listopada	7	6	6	43
<i>REGI</i>	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji „W kierunku produktywnego inwestowania w rozwój i spójność poprzez lepszą synergię między szczeblom lokalnym, krajowym i unijnym w realizacji strategii »Europa 2020«”	27 listopada	25	15	15	21
<i>ITRE</i>	<u>Wspólne posiedzenie komisji</u> „Unijny wewnętrzny rynek energii w XXI w.”	17 grudnia	30 + 3 NO + 1 TR + 2 XK	16 +NO+TR+XK	18 +NO+TR +XK	60
OGÓLEM	18 posiedzeń międzyparlamentarnych		404 + 23			

**Międzyparlamentarne posiedzenie komisji PE z udziałem parlamentów narodowych
i inne posiedzenia międzyparlamentarne (*) organizowane w Brukseli
Informacje statystyczne za rok 2014**

(*) Jeżeli nie zaznaczono inaczej, wydarzenie jest międzyparlamentarnym posiedzeniem komisji.

<u>Komisja</u>	<u>Wydarzenie</u>	<u>Data</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>			<u>PE</u>
			<u>Posłowie</u>	<u>Parlamenty narodowe</u>	<u>Izby</u>	<u>Posłowie do PE</u>
ECON/BUDG/ EMPL	<u>Europejski tydzień parlamentarny</u> Międzyparlamentarna Konferencja ds. Zarządzania Gospodarczego w Unii Europejskiej (art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej) Europejski semestr – cykle 2013 i 2014	20–22 stycznia	136	28	41	58
	<u>Forum parlamentarne</u> organizowane przez wiceprzewodniczących Miguela Angela Martíneza i Othmara Karasa „Parlamenty UE w kontekście globalnego zarządzania”	18 lutego	28	15	16	8
FEMM	Międzyparlamentarne posiedzenie komisji „Zapobieganie przemocy wobec kobiet – wyzwanie dla wszystkich”	5 marca	34	20	22	8
LIBE	<i>Wspólne posiedzenie komisji</i> „Przyszłe priorytety w obszarze wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych”	19 marca	37 +1 AL + 2 XK + 2 ME + 1 TR	24 + AL + XK + ME + TR	19 + AL + XK + ME + TR	60
<u>OGÓLEM</u>	<u>4 posiedzenia międzyparlamentarne</u>		<u>235 + 6</u>			

ZAŁĄCZNIK III

DG ds. Urzędu Przewodniczącego – Stosunki z Parlamentami Narodowymi Dział ds. Dialogu Ustawodawczego – Dział Współpracy Międzyinstytucjonalnej			
Wizyty dwustronne – 2013 r.			
Data	<u>Państwo</u> <u>Izba</u>	<u>Komisja/inne</u>	<u>Rodzaj wizyty</u>
<u>styczeń/luty</u>			
22 sty	UK – House of Lords	Wizyta Podkomisji C ESDZ w Brukseli	Wizyta robocza posłów
23 sty	UK – House of Lords	Podkomisja D – komisja śledcza (energia)	Wizyta robocza posłów
28 sty	UK - IE	Komisja ds. UE Zgromadzenia Parlamentarnego Wielkiej Brytanii i Irlandii	Wizyta robocza posłów
30 sty	UK – House of Lords	Podkomisje E i F – komisja śledcza (protokół nr 36)	Wizyta robocza posłów
31 sty	UK – House of Commons	Komisja specjalna ds. administracji publicznej	Wizyta robocza posłów
<u>marzec/kwiecień</u>			
04–05 mar	FI – Eduskunta	Delegacja Wielkiej Komisji parlamentu Finlandii	Wizyta robocza posłów
04–05 mar	LT- Seimas	Komisja ds. UE oraz Komisja ds. Zagranicznych	BUDG, ECON, ITRE, AFET, IMCO
07–08 mar	LT- Seimas	Wizyta przed prezydencją	AGRI, ENVI, REGI, EMPL
18–19 mar	LT- Seimas	Wizyta przed prezydencją	ECON, BUDG
09 kwi	FR – Assemblée Nationale	Posłowie z Komisji ds. UE	Wizyta robocza posłów
22 kwi	IE – Oireachtas	Delegacja Wspólnej Komisji do Spraw Zagranicznych i Handlu	Wizyta robocza posłów
<u>maj/czerwiec</u>			
13 maja	UK – House of Commons	Komisja Kontroli Spraw Europejskich	Wizyta robocza posłów
14–16 maja	EE – Riigikogu	Delegacja urzędników	Wizyta studyjna
27 maja	NL – Tweede Kamer	Komisja ds. Zdrowia	Członkowie Komisji ENVI
30 maja	UK – House of Commons	Delegacja urzędników	Wizyta studyjna
25 cze	UK – House of Commons	Komisja Specjalna ds. Transportu	Wizyta robocza posłów
26 cze	Rada Nordycka	Komisja ds. Opieki Społecznej	Wizyta robocza posłów
27 cze	UK – House of Commons	Delegacja urzędników	ENVI, ITRE
<u>lipiec/sierpień</u>			

wrzesień/październik			
24 wrz	PL – Senat	Przewodniczący i posłowie 14 komisji	ITRE oraz LIBE
24-25 wrz	SE – Riksdag	Delegacja urzędników	Spotkania z przedstawicielami komisji PE
25–26 wrz	LV – Saeima	Przewodniczący, dyrektor generalny i inni	Przygotowanie do prezydencji Łotwy
26 wrz	NL – Tweede Kamer	Wizyta studyjna	Lunch roboczy z posłami do PE
02 paź	UK – House of Lords	Komisja ds. UE: Podkomisja A – Sprawy Gospodarcze i Finansowe	Wizyta robocza posłów
02 paź	RO – Camera Deputatilor	Przewodniczący izby	Spotkanie z posłem Hannesem Swobodą
14 paź	NL – Tweede Kamer	Asystenci komisji	Spotkanie z posłanką Marietje Schaake i urzędnikami
14 paź	Rada Nordycka	Delegacja	Wizyta robocza posłów
15 paź	IT – Senato della Repubblica	Delegacja senatorów	Wizyta robocza posłów
17 paź	FR – Assemblée Nationale	Posłowie z Komisji ds. UE	Wizyta robocza posłów dotycząca substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego
17 paź	UK – House of Commons	Komisja ds. Środowiska, Żywności i Rolnictwa	Wizyta studyjna urzędników
17 paź	UK – House of Lords	Podkomisje A, B i E	Wizyta robocza posłów
30 paź	FR – Sénat		LIBE, FEMM
listopad/grudzień			
04 lis	UK – House of Lords	Komisja ds. UE: Podkomisja – Stosunki Zewnętrzne	Wizyta robocza posłów
04–05 lis	DK – Folketing	Delegacja urzędników	Wizyta studyjna
04–05 lis	SE – Riksdag	Departament ds. Koordynacji z UE	Wizyta robocza urzędników
07 lis	UK – House of Commons	Komisja ds. Walii	Wizyta robocza posłów
12 lis	UK – House of Lords	Podkomisja ds. Rynku Wewnętrznego, Infrastruktury i Zatrudnienia	Wizyta robocza posłów
13 lis	UK – House of Commons & UK – House of Lords	Dział ds. Kontroli i Biblioteka i Komisja Lordów ds. Gospodarczych	Wizyta studyjna urzędników
25 lis	EE – Riigikogu	Komisja ds. UE	Wizyta robocza posłów
27 lis	Rada Nordycka	Prezydium Rady Nordyckiej	Wizyta robocza posłów
26 lis	NL – Tweede Kamer	Menedżerowie ds. zarządzania zasobami ludzkimi	Wycieczka z przewodnikiem po PE
02 gru	AT Parliament	Departament ds. UE	Wizyta studyjna urzędników
03 gru	DK – Folketing	Delegacja urzędników	Posiedzenia komisji
04 gru	ES – Cortes	Komisja ds. UE, Spraw Zagranicznych i Spraw Gospodarczych	Wizyta robocza posłów

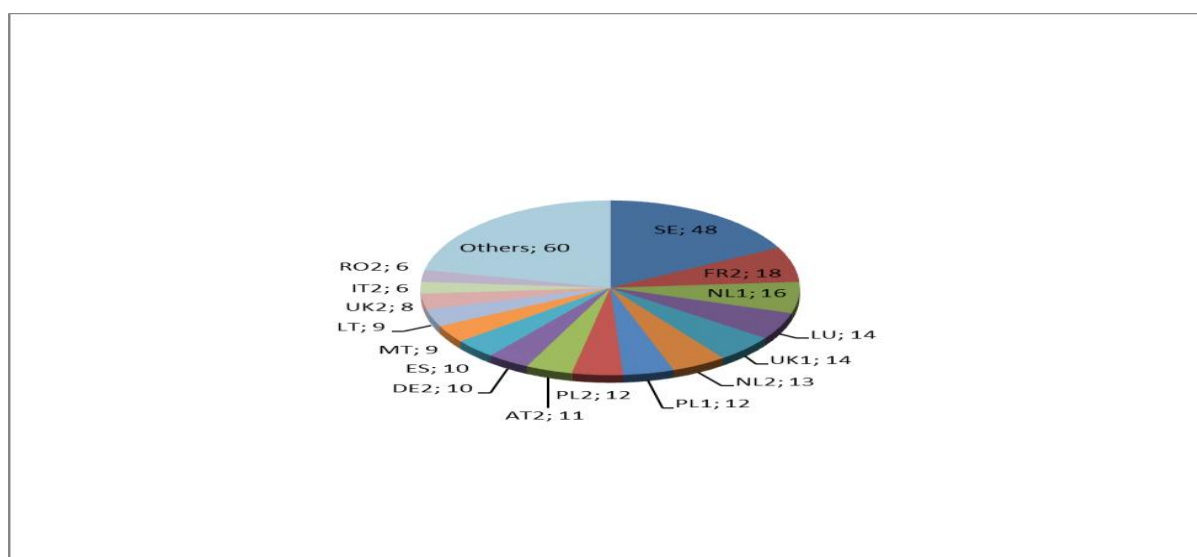
**WYKAZ SKRÓTÓW
PARLAMENTÓW NARODOWYCH/IZB
WYKORZYSTANYCH W ZAŁĄCZNIKU IV**

AT1	Austria	Nationalrat	IT1	Włochy	Camera dei Deputati
AT2	Austria	Bundesrat	IT2	Włochy	Senato della Repubblica
BE1	Belgia	Chambre des Représentants	LV	Łotwa	Saeima
BE2	Belgia	Sénat	LT	Litwa	Seimas
BG	Bułgaria	Narodno sabranie	LU	Luksemburg	Chambre des Députés
CY	Cypr	Vouli ton Antiprosopon	MT	Malta	Kamra tad-Deputati
CZ1	Republika Czeska	Poslanecká sněmovna	NL1	Niderlandy	Tweede Kamer
CZ2	Republika Czeska	Senát	NL2	Niderlandy	Eerste Kamer
HR	Chorwacja	Hrvatski Sabor	PL1	Polska	Sejm
DK	Dania	Folketinget	PL2	Polska	Senat
EE	Estonia	Riigikogu	PT	Portugalia	Assembleia da República
FI	Finlandia	Eduskunta	RO1	Rumunia	Camera Deputaţilor
FR1	Francja	Assemblée nationale	RO2	Rumunia	Senatul
FR2	Francja	Sénat	SK	Słowacja	Národná rada
DE1	Niemcy	Bundestag	SI1	Słowenia	Državni zbor
DE2	Niemcy	Bundesrat	SI2	Słowenia	Državni svet
EL	Grecja	Vouli ton Ellinon	ES	Hiszpania	Congreso de los Diputados
HU	Węgry	Országgyűlés	ES	Hiszpania	Senado
IE1	Irlandia	Dáil Éireann	SE	Szwecja	Riksdagen
IE2	Irlandia	Seanad Éireann	UK1	Zjednoczone Królestwo	House of Commons
			UK2	Zjednoczone Królestwo	House of Lords

ZAŁĄCZNIK IV

Dane dotyczące mechanizmu wczesnego ostrzegania

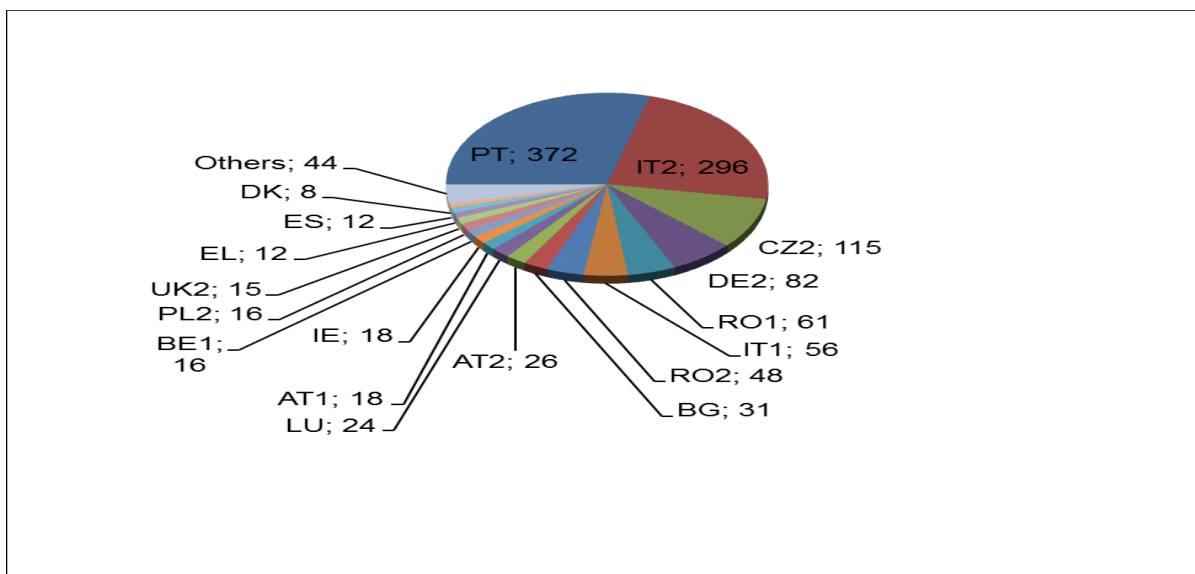
Uzasadnione opinie w rozbiciu na izby parlamentarne (2010–2013)¹⁷

¹⁷ Parlamenti/izby, które wystosowały nie więcej niż pięć uzasadnionych opinii, zostały ujęte w grupie „Others” (Inne). 5 opinii: CY, IT1; 4 opinie: DK, RO1; 3 opinie: BE1, CZ1, CZ2, DE1, EL, FI, PT, SK; 2 opinie: AT1, BE2, BG, IE*, IE1, LV; 1 opinia: EE, FR1, HU, IE2, NL*, SI1; 0 opinii: HR, SI2 (* = łącznie przez obie izby).

Uwagi w rozbiciu na izby parlamentarne (2010–2013)¹⁸

¹⁸ Parlamenti/izby, które wystosowały nie więcej niż pięć uwag, zostały ujęte w grupie „Others” (Inne).
5 uwag: PL1; 4 uwagi: CY, CZ1, EE, LT, UK1; 3 uwagi: FR2, NL2; 2 uwagi: FI, FR1, MT, NL1; 1 uwaga: BE2; DE1, HU, LV, SE; 0 uwag: HR, SI1, SI2, SK.

ZAŁĄCZNIK V

ECPRD

A. Kwestie, w których organy polityczne i służby administracyjne Parlamentu Europejskiego konsultowały się z siecią ECPRD w 2013 r. w drodze wniosków o analizę porównawczą:

- wyposażenie biur i sprzęt ICT dla posłów
- stosunki zewnętrzne parlamentów
- naruszenie zasady pomocniczości w art. 8 protokołu nr 2 do Traktatu z Lizbony – postanowienia dotyczące parlamentów
- zobowiązania prawne dotyczące rozwiązywania umów o pracę asystentów
- imiona i nazwiska kobiet zasiadających w parlamentach w UE
- zasady dotyczące obejmowania mandatu posła do parlamentu narodowego
- porównanie opinii z kontroli prowadzonych przez najwyższe instytucje kontroli w ramach kontroli parlamentarnej wdrażania budżetów krajowych (obecnie z dokumentacją)

B. Seminaria i posiedzenia statutowe ECPRD w 2013 r.

Wydarzenie	Miejscowość	Data
Seminaria 2013		
„Wymiana doświadczeń i rozwiązań na rzecz parlamentu opartego na ICT”	Baku	28–29 listopada
„Nowoczesne technologie wspierające działania parlamentarne – tradycje i wyzwania”	Sankt Petersburg	19–21 września
„Nowe ramy fiskalne”	Wiedeń	20–21 czerwca
Procedury i praktyki omawiania i zatwierdzania długoterminowych strategii krajowych w parlamentach	Tallin	30–31 maja
„Archiwa i biblioteki parlamentarne oraz ich rola w zachowaniu i ochronie historycznego i kulturowego dziedzictwa danego państwa”	Paryż	31 maja–1 czerwca
Seminarium „Parl@ment w Sieci XI – Parlament cyfrowy”	Londyn	2–3 maja
„Badania parlamentarne oraz bogactwo źródeł informacji dostępnych posłom”	Praga	3–5 kwietnia
Posiedzenia statutowe 2013:		
Roczna konferencja korespondentów	Warszawa	17–19 października
Posiedzenie Prezydium	Wiedeń	12–13 września
Posiedzenie Prezydium	Sztokholm	21–22 marca

Publikacja
Dyrekcji ds. Stosunków z Parlamentami Narodowymi
Dyrekcji Generalnej ds. Urzędu Przewodniczącego
Parlamentu Europejskiego
<http://www.europarl.europa.eu/webnp/>